

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Karla Černína, Ph.D., a Mgr. Jana Čížka ve věci

žalobce: **Exact Forestall s.r.o.**
sídlem Na Honech 832/16, 720 00 Ostrava
zastoupeného advokátem JUDr. Martinem Burianem
sídlem Vojtecha Tvrdého 819/1, 010 01 Žilina, Slovensko
adresa pro doručování JUDr. Jana Kopáčková, advokátka
sídlem Petrovická 283, 344 01 Domažlice

proti
žalovanému: **Státní úřad inspekce práce**
sídlem Kolářská 451/13, 746 01 Opava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 9. 2023, č. j. 5615/1.30/23-4

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Účastníci řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Oblastní inspektorát práce pro Jihomoravský kraj a Zlínský kraj (dále jen „inspektorát“) uznal žalobce vinným z přestupku zastřenému zprostředkování zaměstnání, kterého se dopustil pronájemem dvou zaměstnanců od společnosti POW, s. r. o., a čtyř zaměstnanců od společnosti Sofistic sorting CZ, s. r. o., skrze společnost SELECTION AND

CONTROL CZ (SAC), a umožnil jim výkon práce na pracovišti společnosti KYOCERA AVX (AVX) na adrese Spojovací 1613, Bzenec. Za to byl žalobce rozhodnutím inspektorátu ze dne 21. 4. 2023, č. j. 2171/9.30/23-7 (dále jen „rozhodnutí o přestupku“), potrestán pokutou ve výši 190 000 Kč a současně mu byla uložena povinnost uhradit částku 1 000 Kč na náklady správního řízení.

2. Odvolání žalobce proti citovanému rozhodnutí žalovaný rozhodnutím označeným v záhlaví (dále též „odvolací rozhodnutí“ nebo „napadené rozhodnutí“) zamítl. Žalovaný ve výrocích rozhodnutí o přestupku pouze upřesnil kvalifikaci přestupku tak, že doplnil účinnost zákona, podle kterého byl žalobce odsouzen (ve znění účinném do 30. 6. 2023). Proti napadenému rozhodnutí brojí žalobce u Krajského soudu v Brně žalobou podanou dne 11. 12. 2023.
3. Soud poznamenává, že se žalobce obrátil na soud pod svým původním názvem EXACT SYSTEMS CZECH REPUBLIC, s. r. o., přičemž dne 19. 12. 2024 došlo v obchodním rejstříku ke změně jeho obchodní firmy na Exact Forestall s.r.o.

II. Argumentace žalobce

4. Žalobce navrhuje napadené rozhodnutí zrušit, neboť se žalovaný nevypořádal s jeho odvolacími námitkami. Žalovaný si při vypořádání námitek vystačil s odkazy na judikaturu (rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 10. 3. 2011, č. j. 22 Ca 294/2009-41, nebo usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 7. 5. 1993, č. j. 6 A 68/93-10) a pasáže rozhodnutí o přestupku, aniž by se sám přezkoumatelně vypořádal s odvolacími námitkami. Žalobce přitom předložil důkazy a prokázal alternativní verzi skutkového stavu, k čemuž se žalovaný nevyjádřil.
5. Žalovaný nepostupoval v souladu se zásadou materiální pravdy tak, aby o zjištěném stavu věci nebyly důvodné pochybnosti (také viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 12. 2010, č. j. 4 Ads 44/2010-132). Vycházel toliko z nepřímých důkazů, a to zejména z výpovědi svědků Š. a V. Přitom žalovaný úmyslně přehlíží důkazy svědčící v žalobcův prospěch – výpovědi svědků B., K. a B. Těmto svědkům a ostatním listinným důkazům, které žalobce vyvíjí, příkládá žalovaný nulovou důkazní hodnotu. Zároveň žalovaný odmítl provést výslech jednatele společnosti SAC, ačkoliv to byl žalobcův smluvní partner. Navržený jednatel mohl prokázat, kdo zaměstnancům zadával objednávky, kdo je kontroloval, odměňoval a kdo jim uděloval pokyny. Správní orgány tak vlastní nečinností přispěly k nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu.
6. Mezi žalobcem a kontrolovanými osobami není žádný pracovněprávní či jiný vztah. Se společností SAC měl žalobce uzavřenu rámcovou smlouvu o poskytnutí odborné činnosti, kterou žalobce nemohl zabezpečit sám. I vyslechnutí zaměstnanci (OSVČ) potvrdili, že poskytovali služby společnosti Sofistic sorting a se žalobcem žádný vztah neměli. To uvedli například svědkyně B. nebo K. Svědkyně Š. zase uvedla, že pracuje pro společnost Sofistic sorting a řeší, kolik pracovníků bude nutné na pokrytí každé zakázky.
7. Podle žalobce nebyly naplněny definiční znaky závislé práce. Správní orgány zcela odhlédly od vyjádření dotazovaných osob o tom, kdo jim zadával práci, kdo je kontroloval a kdo je organizoval. Nic z toho totiž žalobce nedělal. V nynější věci šlo o outsourcing služeb. Společnost AVX si žalobce najala na specifickou kontrolní činnost, což potvrzuje výpověď ředitelky Š. Z takto prováděné specifické kontrolní činnosti žalobce vyčlenil určité specifické vady, na jejichž kontrolu si najal společnosti SAC a POW, aby žalobce nemusel

zaškoloval své zaměstnance. Celý řetězec tedy vypadal tak, že společnost AVX pověřila kontrolou žalobce, který si na určité dílčí kontrolní úkoly objednal společnosti SAC a POW.

8. Inspektorát pokládal dotazovaným zaměstnancům sugestivní a kapciózní otázky, což je procesně nepřípustné. Položené otázky v sobě obsahovaly odpověď a dotazování je často jen potvrdili.
9. Správní orgány zasáhly do žalobcových práv, neboť porušily jeho legitimní očekávání tím, že jej uznaly vinným z přestupku, čímž nepřiměřeně narušily jeho právní jistotu. Musí být zachována rovnováha mezi požadavky všeobecného zájmu a ochranou základních práv jednotlivce. Napadené rozhodnutí tak s ohledem na provedené dokazování a závěry správních orgánů nelze považovat za souladné s principem legality.
10. A uložená pokuta je nepřiměřeně vysoká a nespravedlivá.

III. Argumentace žalovaného

11. Žalovaný navrhuje podanou žalobu zamítnout a odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Na svém procesním stanovisku setrval po celou dobu řízení před soudem.

IV. Posouzení věci krajským soudem

12. Soud rozhodl ve věci samé bez jednání za podmínek § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), neboť žádná ze stran jednání nepožadovala.
13. Žaloba **není důvodná**.

Právní úprava a judikatura

14. Podle § 140 odst. 1 písm. g) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti (ve znění účinném do 30. 6. 2023), se právnická osoba nebo fyzická osoba podnikající dopustí přestupku tím, že zastřeně zprostředkovává zaměstnání podle § 5 písm. g) téhož zákona nebo výkon zastřeného zprostředkování zaměstnání umožní. Jen pro pořádek soud dodává, že s účinností od 1. 7. 2023 došlo k legislativní změně a popsany přestupek je nyní obsažen v § 140 odst. 1 písm. f) zákona o zaměstnanosti. Výše trestu, který lze za daný přestupek uložit [§ 140 odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti], ani jeho skutková podstata se nijak neměnily, změna zákona byla pouze kosmetická.
15. Dle § 5 písm. g) zákona o zaměstnanosti se zastřeným zprostředkováním zaměstnání rozumí činnost právnické osoby nebo fyzické osoby, spočívající v pronájmu pracovní síly jiné právnické osobě nebo fyzické osobě, aniž by byly dodrženy podmínky pro zprostředkování zaměstnání podle § 14 odst. 1 písm. b).
16. Podle § 14 odst. 1 písm. b) se zprostředkováním zaměstnání rozumí zaměstnávání fyzických osob za účelem výkonu jejich práce pro uživatele, kterým se rozumí jiná právnická nebo fyzická osoba, která práci přiděluje a dohlíží na její provedení.
17. Zastřenému zaměstnávání se Nejvyšší správní soud ve své judikatuře mnohokrát věnoval. V rozsudku ze dne 29. 3. 2022, č. j. 4 Ads 349/2021-53 (všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na: www.nssoud.cz), Nejvyšší správní soud uvádí, že pro posouzení toho, zda se v daném případě jednalo o zastřený pracovní poměr není rozhodující formální vymezení a obsah smluvních vztahů, ale rozhodujícím prvkem je faktický význam a obsah těchto vztahů. Ke specifikům agenturního zaměstnávání se

Nejvyšší správní soud dále vyjádřil v rozsudku ze dne 30. 6. 2015, č. j. 2 Ads 173/2014-28. Uvedl, že základním rozlišovacím znakem mezi pronájmem pracovní síly a poskytnutím služby je komplexnost zajišťovaných činností. V případě poskytování služby se jedná o činnost prováděnou poskytovatelem pod vlastním jménem a na vlastní odpovědnost. Oproti tomu v případě pronájmu pracovní síly nemá pronajímatel pracovní síly (agentura práce) odpovědnost za výsledek práce a své pronajaté zaměstnance při výkonu práce neřídí.

Skutková zjištění

18. Soud nejprve stručně nastíní skutkový stav, jak vyplynul z napadeného rozhodnutí a ze správního spisu (v němž soud ověřoval skutečnosti, které byly podle žalobce sporné), a to jen v rozsahu potřebném pro následné právní posouzení věci.
19. Inspektorát provedl dne 9. 11. 2021 kontrolu ve výrobní hale společnosti AVX na adrese Spojovací 1613 v Bzenci. Při této kontrole inspektorát zaznamenal kromě zaměstnanců AVX a zaměstnanců žalobce též zaměstnankyni společnosti POW A. K. a čtyři osoby, které jako OSVČ vykonávaly činnosti pro společnost Sofistic sorting (J. B., L. B., L. K. a O. K.). Při kontrole byl současně předložen schématický plán pracoviště a objednávka č. 3/507 ze dne 21. 1. 2021, v níž si společnost AVX objednává u žalobce službu sorting a rework s tím, že je dále sjednána hodinová sazba, čísla kontrolovaných komponent apod.
20. Inspektorátu poskytlo součinnost několik osob, přičemž jejich tvrzení jsou obsažena v protokolu o kontrole. Níže uvedené osoby, které součinnost poskytly, záznamy podepsaly a potvrdily tím správnost údajů tam uvedených.
21. Dne 9. 11. 2021 poskytla inspektorátu součinnost Ing. M. Š., ředitelka závodu AVX. Uvedla, že spolupracují pouze se žalobcem, který pro AVX zajišťuje kontrolu konektorů. Tuto externí kontrolu si najímají v případě nestandardních chyb. Počet pracovníků nutných ke kontrole si určuje sám žalobce, AVX poté kontroluje množství vykázaných hodin. Neví o tom, že by na pracovišti AVX měli být zaměstnanci společnosti Sofistic sorting nebo POW, či jiných společností nebo OSVČ. V době kontroly pro AVX zajišťoval externí kontrolu pouze žalobce.
22. Dne 3. 3. 2022 poskytly inspektorátu součinnost opětovně Ing. M. Š. (ředitelka AVX) a M. V. (personalistka AVX). Uvedly, že společnost AVX poskytuje externím zaměstnancům čipové karty a v době kontroly dne 9. 11. 2021 měli k dispozici čipové karty pouze zaměstnanci žalobce. Tyto čipové karty přebírá zástupce žalobce a AVX nemá k dispozici jmenný seznam, jací zaměstnanci jimi disponují. Žalobce má na pracovišti AVX vyčleněno pracoviště se svým vybavením a PC, ve kterém vede přítomnost svých zaměstnanců – rovněž tam žalobce přebírá informace o provedených kontrolách. Zároveň svědkyně uvedly, že prakticky není možné spárovat vadný kus výrobku s konkrétním kontrolorem. O žádných jiných společnostech (Sofistic sorting nebo POW) nebo OSVČ, které by na pracovišti měly kontrolovat výrobky, neví. Ani zástupce Sofistic sorting pana J. D. neznají a neví o tom, jak by se na pracoviště mohl dostat – jedině jej mohl pustit žalobce.
23. Součástí spisu je předávací protokol, dle kterého předala společnost AVX žalobci celkem 20 ks čipových karet, které za žalobce převzala P. Š.
24. Součinnost dne 9. 11. 2021 poskytly Z. L. a V. G., které pracují pro společnost AVX jako mistrové hal č. 586 a 584. Obě dvě shodně uvedly, že agenturní zaměstnanci na pracovišti

AVX vykonávají kontrolu produktů, mají stejnou pracovní dobu jako kmenoví zaměstnanci AVX. Pokyny k práci jim udělují ony, někdy též koordinátorka paní Š., ta však nemůže být na pracovišti celý den. Pracovní operace kmenových a agenturních zaměstnanců na sebe navazují, agenturní používají nástroje a prostředky AVX, poté je vrací.

25. Dne 9. 11. 2021 poskytla inspektorátu součinnost P. Š., zaměstnanec žalobce. Uvedla, že na pracovišti AVX kontroluje zaměstnance žalobce a zadává jim práci podle plánu AVX, který obdrží telefonicky či mailem. Zaměstnanci žalobce kontrolují kvalitu, provádí vstupní a výstupní kontrolu. Zaměstnancům žalobce zadává pokyny pouze ona a v případě nepřítomnosti má určeného zástupce. Školení a výdej pomůcek svým zaměstnancům též provádí žalobce, AVX pouze poskytuje čipové karty na průchod.
26. P. Š. poskytla dne 9. 11. 2021 součinnost také jako zaměstnanec společnosti Sofistic sorting. Uvedla, že na základě dohody o provedení práce pracuje jako administrativní pracovník pro společnost Sofistic sorting. Její práce spočívá v komunikaci s panem D., sdělení počtu potřebných pracovníků. Stejně tak pan D. dává svým zaměstnancům pokyny k práci a vyřizuje jejich docházku. Dodala, že stejným způsobem spolupracuje se společností POW, kde komunikuje s panem S.
27. Inspektorátu poskytl dne 28. 4. 2022 součinnost zástupce společnosti Sofistic sorting, JUDr. B. S. Uvedl, že předmětem činnosti společnosti Sofistic sorting bylo zajištění mezioperační kontroly a dalších činností dle smlouvy se společností SAC. Společnost Sofistic sorting má jednoho zaměstnance na základě dohody o provedení práce, jinak využívá živnostníky a se společností SAC spolupracuje na základě rámcové smlouvy a neformálních objednávek. Evidenci zaměstnanců vedla paní Š., která také kontrolovala splnění práce. Jejich školení a zadávání úkolů měla též na starosti paní Š.
28. Inspektorátu poskytl dne 9. 11. 2021 součinnost O. K., který uvedl, že pracuje pro agenturu Sofistic sorting cca 1 rok, chodí do práce každý den na 12hodinové směny. Práci mu přiděluje a kontroluje mistrová, která je na každé směně jiná, někdy to je paní Š. Svědek uvedl, že kontroluje výrobky a balí je do krabic. Jinde nepracuje a odměnu mu vyplácí Sofistic sorting jednou měsíčně podle počtu odpracovaných hodin.
29. Dne 9. 11. 2021 poskytla součinnost L. K., která na pracovišti AVX pracovala pro společnost Sofistic sorting cca 4 roky na základě písemné rámcové smlouvy o poskytnutí služeb. Práci jí přiděluje P. Š. ze společnosti Sofistic sorting. Pracovní dobu má od 6 do 18 hodin, tu jí stanovil pan D. ze společnosti Sofistic sorting. Počet odpracovaných hodin zasílá panu D. na e-mail, který jí podle toho následně vyplátí odměnu.
30. Obdobně poskytl dne 8. 3. 2022 součinnost L. B., který uvedl, že na pracovišti AVX pracoval pro společnost Sofistic sorting, a to nárazově od roku 2018. O práci na pracovišti AVX jednal s paní Š., ukázala mu místo práce a seznámila jej s pracovními úkoly. Rovněž se s ní domlouval na čase, kdy má přijít do práce, a paní Š. jeho práci kontrolovala. V podstatě vše možné řešil s paní Š. - od proškolení po vstup na pracoviště.
31. Stejné skutečnosti vyplynuly z poskytnutí součinnosti J. B. dne 8. 3. 2022. Uvedla, že na pracovišti AVX pracovala pro společnost Sofistic sorting a všechno týkající se pracoviště řešila s paní Š., která jí zadávala práci, předala čip pro vstup na pracoviště a kontrolovala její výkon. Smlouvu se společností Sofistic sorting s ní uzavřel za jmenovanou společnost pan D.

32. Inspektorátu poskytl dne 16. 5. 2022 součinnost zástupce společnosti POW P. S. Uvedl, že společnost zajišťuje především kontrolu zboží, v poslední době spolupracuje jen se žalobcem. Počet vyslaných pracovníků zajišťuje on, vede evidenci jejich pracovní docházky a je koordinátorem na pracovišti, neboť tam je každý den s nimi. On jim též zadává práci a kontroluje její plnění, za což odpovídá žalobci. Pokud se zaměstnanci žalobce a POW setkají na stejném pracovišti, kontrolují někdy stejné produkty, jindy zase jiné.
33. A. K. v rámci poskytnutí součinnosti inspektorátu dne 9. 5. 2022 uvedla, že pracovala pro společnost POW na základě dohody o provedení práce s výkonem u společnosti AVX. Jednala s P. S., který jí také zadával práci a seznámil ji s pracovními úkoly. Její práci kontroloval jmenovaný zástupce společnosti POW a určoval jí pracovní dobu.
34. Se společností SAC uzavřel žalobce dne 17. 7. 2018 rámcovou smlouvu o poskytnutí odborné činnosti, dle níž měla SAC poskytovat služby: 1) kontrola kvality materiálů v automobilovém průmyslu, 2) mezioperační kontrola kvality, 3) realizace díla vysokozdvížným vozíkem, 4) poskytnutí služby rework a 5) poskytnutí služby speciální kontroly. Tyto služby byla společnost SAC oprávněna realizovat svými zaměstnanci, případně subdodavatelem, a rozsah a místo jejich výkonu měl vždy pro jednotlivou objednávku určit žalobce zpravidla při osobním setkání (čl. III odst. 2 rámcové smlouvy).
35. Dále je součástí správního spisu rámcová smlouva uzavřená mezi společnostmi SAC a Sofistic sorting dne 17. 7. 2018, na základě které měla společnost Sofistic sorting poskytovat SAC tyto odborné činnosti: kontrola kvality materiálů v automobilovém průmyslu, realizace služeb s vysokozdvížným vozíkem, speciální kontrola, rework a kontrola kvality materiálů. Šlo prakticky o identické odborné činnosti, jako ve smlouvě mezi žalobcem a SAC. Konkrétní služby a jejich rozsah měly být specifikovány vždy v ústní, písemné nebo e-mailové objednávce.
36. Se společností POW uzavřel žalobce dne 21. 4. 2020 rámcovou smlouvu o poskytnutí služeb, dle které měla společnost POW žalobci poskytovat odborné služby spočívající v: 1) kontrola kvality materiálů v automobilovém průmyslu, 2) mezioperační kontrola kvality, 3) realizace díla vysokozdvížným vozíkem, 4) poskytnutí služby rework a 5) poskytnutí služby speciální kontroly. Tyto služby byla společnost POW oprávněna realizovat svými zaměstnanci, případně subdodavatelem, a rozsah a místo jejich výkonu měl vždy pro jednotlivou objednávku určit žalobce ústně, písemně nebo e-mailem (čl. III odst. 2 rámcové smlouvy).
37. Součástí správního spisu je odpověď Sofistic sorting ze dne 5. 1. 2021, dle které pracuje P. Š. pro tuto společnost na základě dohody o provedení práce. Podle výplatních pásek P. Š. odpracovala pro společnost Sofistic sorting v měsících 7-10/2021 vždy pouze 1 hodinu a byla jí vyplácena odměna ve výši 425 Kč měsíčně.
38. Dále společnost POW předložila dohodu o provedení práce, uzavřenou dne 15. 4. 2021 mezi POW (zaměstnavatelem) a D. P. (zaměstnancem). Dle ní měl zaměstnanec vykonávat v rozsahu 300 h/rok práci označenou jako operátor ve výrobě. V den kontroly se tento zaměstnanec na pracovišti nenacházel a k poskytnutí součinnosti jej inspektorát nevyzval. Z předložených listin vyplývá, že vykonával obdobnou práci jako A. K. a na témže pracovišti.
39. Souhrnně tedy lze působení žalobce na pracovišti AVX shrnout následovně. Společnost AVX si pro kontrolu výrobků poptala žalobce (dle rámcové smlouvy), s ním domlouvala

předání docházkových čipů a jemu platila za odpracované hodiny. Společnost AVX neměla uzavřenu další smlouvu s externí společností zaměřující se na kontrolu výrobků. Žalobce sám uzavřel se společnostmi POW a SAC rámcové smlouvy o službách, jejichž předmět kopíroval smlouvu mezi žalobcem a AVX. Společnost POW vyslala na pracoviště AVX dva zaměstnance – D. P. a A. K. Společnost SAC dále uzavřela smlouvu se společností Sofistic sorting, která na pracoviště vyslala čtyři osoby pracující jako OSVČ – L. B., J. B., O. K. a L. K. Ústřední osobou na pracovišti byla P. Š., která předávala docházkové čipy, zajišťovala potřebný počet pracovníků, zadávala pracovní úkoly, kontrolovala výkon – byla zároveň zaměstnankyní žalobce a práci vykonávala (v rozsahu 1 hodiny měsíčně) také pro společnost Sofistic sorting.

40. Soudu je z úřední činnosti známo, že žalobce již byl v minulosti za porušování zákona o zaměstnanosti na pracovišti AVX potrestán. Jeho žalobu Krajský soud v Brně zamítl rozsudkem ze dne 18. 1. 2024, č. j. 30 Ad 1/2022-87. Žalobce v citované věci umožnil výkon nelegální práce 22 cizincům a obdržel za to pokutu 2 mil. Kč. Ačkoliv jde o jiné přestupky, kdy v nynější věci jde o zastřené zaměstnávání [§ 140 odst. 1 písm. g) zákona o zaměstnanosti] a v případě č. j. 30 Ad 1/2022-87, šlo o nelegální práci cizinců [§ 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti], používá žalobce velmi podobné argumenty – nebyly naplněny znaky závislé práce, kontrolování zaměstnanci k němu nejsou v žádném právním vztahu, došlo k nepřiměřenému zásahu do jeho práv a legitimního očekávání, žalovaný vycházel z nepřímých důkazů a neprovedl jím navržený výslech jednatele společnosti, se kterou měl žalobce uzavřenu rámcovou smlouvu.

Nepřezkoumatelnost

41. K žalobní námitce nedostatečného vypořádání odvolacích námitek, krajský soud uvádí následující. Pokud by žalovaný opomněl vypořádat některou z námitek uplatněných v odvolání, založil by tím nepřezkoumatelnost svého rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3 As 4/2007-58, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, publ. pod č. 787/2006 Sb. NSS, či ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004-74).
42. Odvolací orgán nicméně nemusí detailně reagovat na každý dílčí argument obsažený v odvolání. Postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008-13), popř. lze akceptovat i odpověď implicitní (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011-72). Odvolací orgán nemusí ani opakovat argumentaci prvostupňového správního orgánu (např. pokud byla obsahově stejná námitka uplatněna již v řízení před prvostupňovým správním orgánem a odvolací orgán reakci prvostupňového orgánu na danou námitku považuje za dostatečnou). Krajský soud připomíná, že na rozhodnutí správních orgánů obou stupňů v rámci soudního přezkumu je pohlíženo jako na jeden celek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 5 As 63/2011-92). Z toho vyplývá, že jednak případné nedostatky v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí může napravit odvolací orgán, jednak odvolací orgán nemusí opakovat argumentaci obsaženou v prvostupňovém rozhodnutí, pokud se s ní ztotožní, zejména tam, kde se odvolací námitky překrývají s námitkami vznesenými v prvostupňovém řízení. K takové situaci došlo v nyní souzené věci. Podstata převážné části argumentace, která byla obsahem odvolacích námitek, již byla detailně, komplexně a přezkoumatelně posouzena

inspektorátem. Jestliže se žalovaný s posouzením inspektorátu ztotožnil a odkázal na odůvodnění rozhodnutí o přestupku, nelze takový postup považovat za nedostatečné vypořádání odvolacích námitek. Pro žalobce jsou zcela patrné důvody, na základě kterých bylo napadené rozhodnutí vydáno. Ostatně tyto důvody žalobce před soudem rozporuje.

Znaky závislé práce

43. Soud připomíná, že předmětem posouzení není pracovní činnost žalobcových vlastních zaměstnanců. Orgány inspekce práce totiž nezpochybnily, že vstupní a výstupní kontrola výrobků představovala relativně samostatnou činnost, jejíž výkon mohla společnost AWX popsat jako službu či dílo u žalobce. Předmětem nynějšího sporu je pouze následné zapojení zaměstnanců a OSVČ společností POW a Sofistic sorting do této činnosti. Soud bude všechny kontrolované osoby označovat shodně jako „zaměstnance“, byť O. K., L. K., L. B. a J. B. nebyli zaměstnanci, ale pracovali jako OSVČ.
44. Nejprve se soud zabýval tím, zda jsou splněny znaky závislé práce a zda žalobce naplnily znaky přestupku zastřenému zprostředkování zaměstnání. Chce-li jeden subjekt využít služeb jiného subjektu tím způsobem, že si pronajme jeho zaměstnance pro výkon práce, pak tak musí učinit pouze prostřednictvím agentury práce [§ 14 odst. 3 písm. b) zákona o zaměstnanosti] – tedy osoby, která má povolení ke zprostředkování zaměstnání. Alternativně může podnikatel dílčí činnost, kterou by jinak zajišťoval svými zaměstnanci, svěřit někomu jinému (tzv. outsourcing). U agenturního zaměstnávání jsou vyslaní zaměstnanci začlenění mezi kmenové a samotná agentura práce je nijak neřídí. Pokyny k práci a vše ostatní má na starosti zaměstnavatel, který si je pronajal. Naopak o výkonu outsourcované činnosti rozhoduje subjekt, kterému byla svěřena – včetně množství pracovníků potřebných pro výkon dané činnosti, způsobu jejího výkonu, kontroly výsledků apod. Lze shrnout, že chce-li zaměstnavatel jen doplnit řady svých zaměstnanců, obrátí se na agenturu práce a pronajme si je. Naopak nechce-li zaměstnavatel nějakou činnost vůbec vykonávat, svěří ji jiné osobě, která ji jako celek bude zajišťovat. Kromě toho tu samozřejmě mohou být obchodní spolupráce založené např. smlouvou o dílo nebo poskytnutím služby.
45. Od agenturního zaměstnávání a outsourcingu je nutno odlišit případ, kdy si subjekt fakticky pronajme zaměstnance, zařadí je mezi zaměstnance své, úkoluje je a kontroluje je, a zároveň takový vztah pokryje nějakou smlouvou (např. o dílo nebo o poskytování služeb), která má skutečnou povahu vztahu zakrýt. Je proto zcela klíčové zkoumat znaky závislé práce, aby bylo možné takový případ odhalit. Podle žalovaného si žalobce fakticky pronajímal pracovníky, poměr sice zakryl obchodními smlouvami, ale ve skutečnosti s nimi jednal jako se svými zaměstnanci. Naopak žalobce tvrdí, že šlo o obchodněprávní vztah na základě rámcových smluv, přičemž svěřil část kontrolních služeb dvěma dalším společnostem.
46. Z výše citované úpravy a judikatury vyplývají tyto znaky závislé práce:
 - 1) zaměstnanec osobně a soustavně vykonává práci,
 - 2) jménem zaměstnavatele,
 - 3) podle jeho pokynů, a
 - 4) nachází se vůči zaměstnavateli v podřízeném vztahu.

47. Podmínku osobního výkonu a soustavnosti žalobce nezpochybňoval. Kontrolovaní zaměstnanci vykonávali práci osobně a popsali, jakou práci na pracovišti vykonávali. Stejně tak podmínka soustavnosti je tu splněna. Z provedených důkazů jasně vyplývá, že pracovali ve dvanáctihodinových směnách, stejně jako kmenoví zaměstnanci AVX a zaměstnanci žalobce. Kontrolovaní zaměstnanci nepracují nikde jinde. První podmínka osobního výkonu a soustavnosti je proto splněna.
48. Soud považuje za splněnou i druhou podmínku, tedy výkon práce jménem zaměstnavatele. Klíčové je, jak se kontrolovaní zaměstnanci jevíli třetím osobám. Ty je považovaly jednoznačně za žalobcovy zaměstnance, neboť neměli pro sebe vymezenou žádnou část pracoviště, zdržovali se ve výrobních prostorách společně se zaměstnanci žalobce, byli všichni stejně oblečení (červená pracovní trička dodávaná žalobcem) a pro zaměstnance společnosti AVX nebyli z hlediska obsahu své činnosti ani způsobu zadávání práce nijak odlišitelní (označovali je všechny společně jako „agenturní zaměstnance“). Lze přitom předpokládat, že při skutečném outsourcingu – spočívajícím v delegaci konkrétního typu úkolů na další nezávislý subjekt – by jednatelka a ředitelka AVX nebo HR manažerka AVX, které inspektorátu práce poskytly součinnost, měly alespoň tušení o přítomnosti zaměstnanců dalších obchodních partnerů žalobce na pracovišti AVX a o tom, realizaci jakých plnění zde zajišťují. Žalobce navíc sám uznává, že svému smluvnímu partnerovi AVX odpovídal za výsledky veškeré kontrolní činnosti, bez ohledu na to, která konkrétní osoba ji realizovala. Ostatně nebylo ani možné rozlišit, kdo který díl kontroloval (k tomu viz dále).
49. Splnění druhé podmínky nutně souvisí i s tím, o jakou práci šlo. Jak uvedl inspektorát v rozhodnutí o přestupku, společnost AVX outsourcovala na žalobce kontrolu vyrobených dílů do autopřemyslu, což je dostatečně určité vymezená činnost. Problémem je, že žalobce tuto činnost dále (dle svých slov) outsourcoval na své obchodní partnery, společnosti POW a SAC. Přitom mu ale činí problém vysvětlit, jakou činnost vlastně na obě společnosti převedl. Ve vyjádření ze dne 10. 5. 2022 sám uvádí, že není možné určit konkrétního pracovníka, který určitý komponent kontroloval. Rámcové smlouvy žalobce s oběma „dodavatelskými“ společnostmi jsou také velmi obecné a uvádí tentýž předmět plnění, jaký si se žalobcem sjednala společnost AVX. I v žalobě se žalobce pohybuje v rovině nicneříkajících pojmů, když tvrdí, že pro „nestandardní vady“ si AVX najala žalobce a pro „specifické vady“ zase žalobce outsourcoval kontrolu na POW a SAC. Tomuto tvrzení ale krajský soud neuvěřil. Jediným, kdo měl na pracovišti AVX oddělený pracovní prostor, byl právě žalobce, kterému AVX svěřil kromě prostoru též čipové karty pro vpuštění jeho zaměstnanců na pracoviště. Také ze smluv a z informací od samotných kontrolovaných zaměstnanců vyplývá, že zaměstnanci žalobce a kontrolovaní zaměstnanci vykonávali shodnou činnost a byli vzájemně zastupitelní. Například podle pana B. dělal pan T., žalobcův kmenový zaměstnanec, který pracoval společně s ním, stejnou práci jako on. Podle paní K. dokonce dělala zcela stejnou práci jako ona (tj. vizuální kontrolu výrobků) i kmenová zaměstnankyně AVX. Paní K. zase potvrdila, že tréninky pro splnění kvalifikačních požadavků na provádění kontrol jsou pořádány pro všechny zaměstnance společně. Pro nějaké faktické rozdělení zaměstnanců na ty žalobcovy a na zaměstnance POW a SAC podle typu práce proto svědčí prakticky jen tvrzení samotného žalobce.
50. I třetí podmínku, tedy výkon práce podle pokynů žalobce, má krajský soud za splněnou vůči všem kontrolovaným zaměstnancům. Z informací poskytnutých vedoucími hal (L.

a G.) vyplývá, že všechny zaměstnance přítomné na pracovišti úkolovaly buď ony, nebo paní Š.

51. Co se zaměstnanců společnosti Sofistic sorting týká, pak všichni uvedli – a totéž potvrdili i zaměstnanci AVX – že jim pokyny zadávala paní Š. (jakkoliv ona sama tvrdila, že tak činí pan D., jednatel Sofistic sorting). Soud nepřehlédl, že P. Š. nebyla jen zaměstnankyní žalobce, ale na základě dohody o provedení práce pracovala 1 hodinu měsíčně i pro společnost Sofistic sorting. Na první pohled se tak může zdát, že osoby vyslané touto společností kontroloval její zaměstnanec. Podle krajského soudu jde nicméně jen o snahu zakrýt skutečnost, že to byl právě žalobce, kdo skrze P. Š. uděloval osobám vyslaným společností Sofistic sorting pokyny, kdo je školil (včetně BOZP), umožnil jim samotný vstup na pracoviště a kdo kontroloval jejich práci a za jejich výsledky odpovídal. Formální dohoda o provedení práce v rozsahu 1 hodiny měsíčně svědčí podle soudu o ryze účelovém jednání, jehož cílem bylo zakrýt pravou podstatu věci. Paní Š. měla každý pracovní den řídit činnost přinejmenším čtyř zaměstnanců (zde OSVČ) společnosti Sofistic sorting, což by jí zcela jistě zabralo mnohem víc času než 1 hodinu za měsíc. Nadto měla podle dohody vykonávat pro Sofistic sorting jen administrativní činnost, zatímco ve skutečnosti měla podle tvrzení K. i B. přidělovat a kontrolovat jejich práci i zajišťovat jejich proškolení.
52. Pokud jde o zaměstnance POW, pak A. K. uvedla, že jí práci zadával a kontroloval ji P. S., což koresponduje i s jeho vyjádřením. Krajský soud o tom má nicméně značné pochybnosti. Paní L. i paní G. z AVX jednoznačně označily za jedinou koordinátorku všech „agenturních zaměstnanců“ bez rozdílu paní Š. Ta podle nich přijímala jejich požadavky na to, kolik pracovníků je kam potřeba zajistit, dávala pracovníkům pokyny k výkonu práce a řešila v případě potřeby jejich nepřítomnost i stížnosti na jejich práci. O panu S. se naproti tomu nikdo z představitelů a zaměstnanců společnosti AVX ani slůvkem nezminil. Zjevně tedy neměl takové postavení jako paní Š., která byla jako jediná pro kmenové zaměstnance AVX odlišitelná jako koordinátorka, která řídí „cizí“ zaměstnance. Pokud se tedy vůbec pan S. v halách společnosti AVX někdy vyskytoval, mohl představovat maximálně mezičlánek, jenž pouze tlumočil svým zaměstnancům pokyny k práci, které od AVX obdržela a následně mu předala paní Š.
53. Věc se tedy jeví tak, že to byla jediná P. Š., kdo převzal odpovědnost za řádný výkon veškeré kontrolní činnosti realizované všemi externími zaměstnanci, ať už pracovali přímo pro žalobce jako jeho kmenoví zaměstnanci, nebo formálně pro některého z jeho „subdodavatelů“. Sama k tomu uvedla, že její spolupráce se společností Sofistic sorting i se společností POW spočívá v tom, že jim sdělí, kolik zaměstnanců a v jaké kvalifikaci potřebuje na pokrytí té které zakázky. Paní Š. předávala konkrétní úkoly každému ze zaměstnanců, kteří dorazili na pracoviště AVX, buď přímo (přičemž za společnost Sofistic sorting vystupovala jen formálně), nebo skrze prostředníka – pan S. za společnost POW zjevně žádnou vlastní iniciativu nevyvíjel a jako vedoucí pracovník vůči svým zaměstnancům vůbec nevystupoval, nebo to alespoň nikdo z přítomných, kromě paní K., nezaznamenal. Paní Š. také tvrdila, že pokud nebyla přítomna, měla určeného zástupce (jiného žalobcova zaměstnance), avšak podle shodných informací od paní L., paní G. a pana K. ji v takových situacích ve skutečnosti zastoupil ve vydávání pokynů zaměstnancům směnový mistr či halová mistrová, tedy kmenoví zaměstnanci AVX. Nelze tedy mít za prokázané, že by zástupci společnosti POW nebo SAC na pracovišti autonomně řídili,

úkolovali a kontrolovali své zaměstnance. Činil tak fakticky žalobce prostřednictvím své vlastní kmenové zaměstnankyně, paní Š.

54. A konečně je splněna i poslední, čtvrtá podmínka, že se kontrolovaní zaměstnanci nacházeli vůči žalobci v podřízeném vztahu. Krajský soud uznává, že žádná z kontrolovaných osob výslovně neoznačila žalobce za svého zaměstnavatele. To ovšem nevylučuje, že žalobce ve vztahu k nim reálně vystupoval v nadřazeném postavení. Významným indikátorem naplnění znaku nadřízenosti a podřízenosti je hospodářská či osobní závislost zaměstnanců na zaměstnavateli. Jedná se o společný rys a jakýsi leitmotiv všech znaků závislé práce vymezených v § 2 odst. 1 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2014, č. j. 6 Ads 46/2013-35, nebo ze dne 30. 10. 2015, č. j. 5 Ads 92/2015-24). Krajský soud má ve shodě se správními orgány za to, že kontrolovaní zaměstnanci společností POW a Sofistic sorting byli hospodářsky fakticky závislí na žalobci, a to z následujících důvodů.
55. Společnosti POW a Sofistic sorting poskytovaly žalobci sjednanou „službu“ pouze v okamžiku, když měl žalobce pro jejich zaměstnance práci. To potvrzují i smlouvy mezi jednotlivými subjekty, v nichž rozsah práce nebyl dopředu vůbec dojednáán. Žalobce si ji objednával (a to i jen ústně) *ad hoc* podle objemu, který právě potřeboval. Tento objem přitom nezávisel na nějaké objektivní a předem dané vlastnosti toho kterého pracovního úkolu (například na specifické znalosti potřebné k jeho provedení, která by vyvolala skutečnou potřebu outsourcingu). Jak již soud výše vysvětlil, práce spočívala ve vizuální kontrole výrobků a v jejich balení a expedici. Všichni externí zaměstnanci se na výskyt možných vad školili hromadně, vykonávali všichni totožnou činnost a byli vzájemně zastupitelní. Záviselo tak jedině na žalobci a jeho podnikatelském rozhodnutí (daném nejspíše vlastními personálními kapacitami), v jakém rozsahu využil k téže činnosti zaměstnance svých smluvních partnerů. A byla to konkrétně zaměstnankyně žalobce, paní Š., která koordinovala počty zaměstnanců POW a Sofistic sorting s počty zaměstnanců žalobce. Jejich přítomnost na pracovišti byla zcela závislá na žalobci, neboť on měl k dispozici přidělené čipy. Společnosti POW a Sofistic sorting si nemohly samostatně určit ani počet, ani rozložení lidských zdrojů potřebných pro splnění objednávky žalobce (na rozdíl od žalobce při plnění jeho závazku vůči společnosti AVX). Společnosti POW a Sofistic sorting tak neuplatňovaly prakticky žádnou vlastní rozhodovací volnost co do organizace poskytované „služby“. Kontrolu a evidenci docházky zaměstnanců Sofistic sorting prováděla zaměstnankyně žalobce, nikoli sama společnost, pro kterou formálně pracovali (jak soud výše dovodil, pracovní poměr mezi P. Š. a Sofistic sorting byl pouze formální). A výplata peněz pak závisela na tom, zda společnost AVX odsouhlasí žalobcem předložené vyúčtování odpracovaných hodin (tzv. směnový report), jehož součástí byli i zaměstnanci obou zmíněných společností, jak vyplývá z informací od paní G. Určování a vykazování pracovní doby přitom může být též skutečností osvědčující řídicí pravomoc zaměstnavatele (srov. bod 24 výše zmíněného rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 Ads 46/2013). Hospodářská závislost zaměstnanců na společnostech POW a Sofistic sorting tak byla ve srovnání se závislostí na žalobci naprosto minimální.
56. Nelze samozřejmě přehlížet, že paní K. uvedla, že jí pracovní dobu určoval P. St. ze společnosti POW. Je možné, že se na pracovišti skutečně nacházel a A. K. či D. P. určité pokyny uděloval. Nicméně charakter podřízenosti je nutno vnímat jako celek, nikoliv jej dovozovat jen ze skutečnosti, že finální pokyn udělil dotýčným pan S. Podřízenost

zaměstnanců POW vůči žalobci vyplývala právě z kombinace všeho zjištěného – primární pokyny o množství práce obdržel od AVX žalobce, žalobce měl od AVX vyčleněn zvláštní prostor pro svou činnost, žalobce přebíral docházkové čipy a ovlivňoval tím přítomnost všech zaměstnanců na pracovišti, zaměstnanci obou společností vykonávali totožnou práci jako zaměstnanci žalobce, nebylo možné přiřadit kontrolora ke kontrolovaným výrobkům apod. Za této situace proto pokyny udělované P. S. představovaly zjevně pouze tlumočení pokynů, jejichž původcem musel být žalobce.

57. Ohledně odměňování zaměstnanců zůstal skutkový stav sporný. Zatímco paní K. tvrdila, že jí odměnu vyplácí společnost Sofistic sorting, podle pana K. tak měl činit žalobce. A manželé B. pouze uvedli, že paní B. vystavuje každý měsíc faktury za oba manžele bez upřesnění, kdo je propláácí. Způsob výplaty mzdy či obdobné odměny nicméně není pro posouzení hospodářské závislosti na zaměstnavateli klíčový. I když mohla být odměna kontrolovaným zaměstnancům formálně vyplácena společnostmi POW a Sofistic sorting, nemá to samo o sobě na závěr o hospodářské závislosti zaměstnanců obou společností na žalobci vliv (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 10. 2015, č. j. 2 Ads 151/2015-27). Jednalo se totiž o odměnu, jejíž výše závisela na množství práce, kterou jim fakticky přidělil žalobce prostřednictvím paní Š.
58. Krajský soud proto dospěl k jednoznačnému závěru, že byly naplněny znaky závislé práce a žalobce si od společností POW a Sofistic sorting (skrze společnost SAC) pronajímal pracovníky, aniž by tyto společnosti byly agenturami práce. Povolení ke zprostředkování zaměstnávání neměly.
59. K žalobcovým odkazům na smluvní zakotvení je nutno připomenout, že rámcové smlouvy a úhrady plnění nepředstavují klíčové důkazy, jež by měly přednost před stavem zjištěným dalšími důkazními prostředky (srov. bod 29 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 6. 2023, č. j. 1 Ads 20/2023-49). Zjištěný faktický stav na pracovišti má přednost před tím, jak je vztah mezi žalobcem a jeho partnery formálně popsán ve smlouvě. V obdobných případech je běžné, že se zastřešeně zprostředkovaný zaměstnanecký poměr schovává pod roušku obchodní smlouvy. Právě proto soudem zmiňovaná judikatura tak akcentuje faktický stav na pracovišti. Z téhož důvodu je lhostejné, že žalobce neměl s dotčenými osobami uzavřenu jakoukoliv pracovní smlouvu. Rozhodující je skutečný stav věci a opravdová povaha jejich vzájemného vztahu (srov. bod 33 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2024, č. j. 1 Ads 240/2023-53).
60. Závěrem k této námitce krajský soud dodává, že shledává nepřesvědčivou žalobcovu argumentaci o tom, jakou činnost delegoval na společnosti POW a SAC. Rámcové smlouvy mezi žalobcem a oběma jmenovanými společnostmi jsou velice obecné a nijak blíže činnost nedefinují, resp. její popis se zcela překrývá s činností, kterou na žalobce přenesla AVX. Navíc podle informací poskytnutých zaměstnanci AVX prakticky není možné spojit konkrétní kontrolovaný předmět s konkrétním kontrolorem. Případná odpovědnost za vadnou kontrolu konkrétního výrobku by se tak musela dělit mezi tři společnosti nebo by se muselo velice složitě zpětně zjišťovat, která z nich za vadu odpovídá. I to podle soudu ukazuje na formální charakter smluv.
61. V té souvislosti žalobce ještě namítal, že žalovaný nezjistil, zda na pracovišti AVX byly i nějaké jiné společnosti zaměřené na kontrolu vad. Z údajů poskytnutých při součinnosti ředitelkou AVX a personalistkou AVX ale vyplynulo, že jiné společnosti pro kontrolu zboží si společnost AVX nenasmlouvala. Odpovídá tomu ostatně i situace na pracovišti. Byl

to jen žalobce, kdo tam měl speciálně oddělené místo s počítačem a komu byly svěřeny docházkové čipy. Jinými slovy, na pracovišti se teoreticky mohli nacházet ještě i zaměstnanci jiných společností – ale to jen prostřednictvím žalobce.

62. S námitkou naplnění znaků závislé práce nutně souvisí žalobcův argument, že správní orgány nepostupovaly v souladu se zásadou materiální pravdy, nevyslechly navrženého svědka (jednatele SAC) a vycházely jen z nepřímých důkazů.
63. Zásada materiální pravdy primárně upravená v § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, znamená, že správní orgán má zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 téhož zákona. Odborná literatura blíže rozvádí, že „pokud má být například v řízení uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjišťovat všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch toho, komu má být povinnost uložena. Správní orgán není povinen zjišťovat spolehlivě úplný stav věci (všechny skutečnosti, které by mohly s tímto případem souviset), ale postačí, když zjistí tolik informací, kolik jich potřebuje pro učinění daného procesního úkonu.“ (JEMELKA, Luboš, PONDĚLÍČKOVÁ, Klára, BOHADLO, David. § 3 [Zásada materiální pravdy]. In: JEMELKA, Luboš, PONDĚLÍČKOVÁ, Klára, BOHADLO, David. Správní řád. 7. vydání. Praha: C. H. Beck, 2023, s. 41, marg. č. 4). Inspektorát v souladu s touto zásadou měl prokázat, stručně řečeno, že se žalobce dopustil přestupku. Jak soud výše uvedl, inspektorát má tento závěr solidně důkazně podložen a ve zjištěném skutkovém stavu nejsou mezery, které bylo nutné doplnit dalšími důkazy.
64. Výslech jednatele SAC byl podle inspektorátu nadbytečný. Krajský soud se na to dívá stejně. I podle soudu by tento svědek nemohl nikterak přispět k objasnění souzené věci. Společnost SAC na pracovišti své zaměstnance neměla. Vzbuzuje dojem prázdné schránky, která žalobcův požadavek na zaměstnance jen předala společnosti Sofistic sorting. Sama žádné své zaměstnance na pracoviště nevyslala. Je vcelku druhotné, jaké byly obchodní vazby mezi SAC a Sofistic sorting. Osoby pracující na pracovišti AVX jménem společnosti Sofistic sorting shodně uvedly, že na pracovišti jednaly pouze s paní Š. Žádný zástupce společnosti SAC se na pracovišti nenacházel, resp. se o tom nikdo, včetně žalobce, nikde nezmiňuje. Nikdo z kontrolovaných zaměstnanců netvrdil, že by mu společnost SAC vyplácela odměny nebo že by jej některý její představitel řídil, úkoloval apod. Není tak jasné, co relevantního pro posouzení věci by měl daný výslech vlastně přinést. Pro faktické zjištění stavu na pracovišti AVX by byl navržený výslech zjevně zbytečný. A jen pro potvrzení toho, jak byl formálně nastaven vztah mezi žalobcem a společností SAC nebylo nutné jeho výslech provádět. To již vyplývá z rámcové smlouvy.
65. Nedůvodná je rovněž žalobcova námitka, podle které není zřejmé, z jakých důkazů správní orgány vycházely a k jakým skutkovým zjištěním na jejich základě dospěly. Správní orgány ve svých rozhodnutích (na které je v rámci soudního přezkumu nutno pohlížet jak na jeden celek – viz výše bod 42 tohoto rozsudku), uvedly, z jakých podkladů při zjišťování skutkového stavu vycházely (viz zejména str. 3-12 rozhodnutí o přestupku). Na základě těchto podkladů pak dospěly k závěru, že žalobce zastřeně zprostředkoval zaměstnání čtyřem zaměstnancům společnosti Sofistic sorting a dvěma zaměstnancům společnosti POW. V tomto směru krajský soud pokládá odůvodnění napadeného rozhodnutí (ve spojení s rozhodnutím o přestupku) za dostatečné. Co se týká nepřímé povahy důkazů, pak je především nutno zdůraznit, že nepřímý důkaz není ve vztahu k důkazu přímému a priori podřadný. Zatímco důkaz přímý vyvrací nebo potvrzuje dokazovanou skutečnost (a takový

důkaz postačuje sám o sobě), nepřímý důkaz prokazuje jinou, vedlejší, skutečnost, z níž „*lze na primárně zjišťovanou skutečnost usuzovat*“ (Šínová, R., Hamuláková, K. a kol. Civilní proces. Obecná část a sporné řízení. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2020, str. 263). Jak vysvětlil Nejvyšší soud v rozsudku ze dne 23. 2. 2016, sp. zn. 32 Cdo 831/2014, souvislost mezi nepřímými důkazy a dokazovanou skutečností je nutno zjistit a popsat. Konkrétně tam Nejvyšší soud vysvětluje: „*Protože každý nepřímý důkaz hodnocený odděleně (bez souvislosti s dalšími důkazy) umožňuje vždy více výkladů o svém významu, je jeho význam určen především jeho místem v řadě jiných nepřímých důkazů, jeho vztahem k těmto dalším důkazům a jeho souladností s nimi.*“

66. Dokazovaná skutečnost tedy pochopitelně může být prokazována i nepřímými důkazy. Jen je nutné v odůvodnění rozhodnutí vysvětlit, proč z řady nepřímých důkazů vyplývá právě přijatý závěr. Jak soud výše podrobně zdůvodnil, inspektorát to v nynější věci udělal. Samotná povaha důkazů, tedy zda je vina žalobce prokazována přímými či nepřímými důkazy, nehraje roli.

Ostatní námitky

67. Námitka o nepřipustných otázkách není důvodná. V rámci poskytnutí součinnosti se inspektorát dotazoval na obdobné otázky všech osob, které součinnost poskytovaly. Přirozeně jej nejvíc zajímala povaha práce, kterou odváděli šetření zaměstnanci, a s tím související okolnosti (kdo práci kontroloval, kdo za ni odpovídal apod.). Jako příklad nepřipustné otázky uvedl žalobce tento dotaz: „*Dělají stejnou práci jako zaměstnanci společnosti AVX?*“. Sugestivní (návodná) otázka je taková, která naznačuje odpověď. Kapciózní otázka „*předstírá neprokázané nebo nepravdivé skutečnosti nebo je vícesmyslná*“ (HROMADA, Miroslav. § 126 [Výpověď svědka]. In: SVOBODA, Karel, SMOLÍK, Petr, LEVÝ, Jiří, DOLEŽÍLEK, Jiří a kol. Občanský soudní řád. 3. vydání (3. aktualizace). Praha: C. H. Beck, 2024, marg. č. 10.). Jádrem kauzy je, jakou práci kontrolovaní zaměstnanci vykonávali a jak se jevíli navenek v porovnání s kmenovými zaměstnanci. Ačkoliv by se odpovědi mohl správní orgán dobrat též obecněji formulovanou otázkou, nejde podle soudu o otázku sugestivní či kapciózní. Žalobce presumuje, že z uvedené otázky vyplývá snaha inspektorátu navést odpovídající osobu na odpověď „*Ano*“ a tím potvrdit svou verzi. Žalobce možná takový úmysl subjektivně vnímá. Objektivně však z položené otázky takový úmysl neplyne a spornou otázku mohl svědek odpovědět i „*Ne*“, čímž by naopak verzi inspektorátu zpochybnil. Navíc výrok o vině vskutku nestojí na odpovědi na tuto jedinou otázku, neboť inspektorát poté pokládal další, související dotazy, kterými předmět práce a její formální ukotvení dále zjišťoval.
68. Námitku nepřiměřenosti (neodůvodněnosti, nespravedlnosti) pokuty žalobce formuloval v žalobě velmi obecně. Krajský soud proto pouze v obecné rovině uvádí, že pokuta byla uložena v zákonném rozmezí a správní orgány uloženou pokutu řádně a podrobně odůvodnily (viz str. 22-24 rozhodnutí o přestupku a str. 7 a 8 napadeného rozhodnutí). Konkrétní relevantní skutečnosti, které správní orgány při ukládání pokuty zohlednily, žalobce nezpochybňuje. Za přestupek podle § 140 odst. 1 písm. g) zákona o zaměstnanosti lze uložit pokutu do 10 mil. Kč, minimálně však 50 000 Kč. Uložená pokuta 190 000 Kč představuje necelá 2 % nejvyšší možné pokuty a je u samé spodní hranice zákonné výměry. O zjevné nepřiměřenosti pokuty, kterou by snad měl soud identifikovat i přes obecnost žalobcovy argumentace, proto nemůže být ani řeči.

69. Stejně obecně formuloval žalobce svou námitku o porušení zásady legitimního očekávání. Žalobce vidí zásah do svého legitimního očekávání v tom, že jej inspektorát a žalovaný potrestali za přešůpek. Jestliže ovšem žalobcovo jednání naplnilo všechny zákonné znaky přešůpku (což soud dovodil výše), pak odsuzující výrok nijak nenarušuje jeho legitimní očekávání. Zásada legitimního očekávání vyplývá z § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, podle kterého „*správní orgán dbá, [...] aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly*“. Předpokladem porušení této zásady proto je existující ustálená správní praxe, která zakládá ono legitimní očekávání a od které se správní orgán odchýlil. Tímto směrem ale žalobcova argumentace vůbec nemíří a není jasné, co konkrétně vlastně žalobce očekával.
70. Jen pro pořádek soud dodává, že si je vědom judikatury Nejvyššího správního soudu (za všechny rozsudek ze dne 27. 9. 2024, č. j. 6 Ads 344/2023-30) týkající se problematického využití poskytnutí součinnosti. Souhrnný závěr lze definovat tak, že poskytnutí součinnosti není svědecká výpověď a nemůže ji nahradit. Zvlášt' v situaci, kdy účastník řízení zpochybňuje informace získané poskytnutím součinnosti a žádá výslech osob, které součinnost poskytly. Nicméně informace získané součinností a zachycené v protokolu o kontrole lze využít jako jiný podklad pro řízení a lze z nich vycházet, jestliže obsah součinností kontrolovaná osoba nezpochybnila a osoby poskytující součinnost tuto podepsaly a stvrdily její obsah. V nynější věci inspektorát žádnou z osob poskytujících součinnost jako svědka nevyslechl. Podstatné ale je, že žalobce nenavrhol výslech těchto osob a nezpochybnil skutečnosti, které osoby poskytující součinnost uvedly. Žalobce toliko polemizoval s tím, co z nich v souhrnu vyplývá či naopak nevyplývá a jaké právní závěry z toho inspektorát činí. Stejně tak v podané žalobě žalobce poskytnuté součinnosti nezpochybňuje, proto se soud tímto tématem blíže nezabývá.
71. Soud na závěr shrnuje, že je správný závěr správních orgánů o tom, že žalobce spáchal přešůpek tím, že zastřené zprostředkoval zaměstnání. Žalobcovy námitky soud nepřesvědčily i kvůli jejich obecnosti. Ačkoliv podle žalobce to byl inspektorát, kdo hodnotil důkazy tendenčně a nikoliv v jejich souhrnu, je to spíše žalobce, kdo vybírá z učiněných zjištění střípky, které mají svědčit jeho skutkové verzi. V rámci soudního řízení nicméně soud dospěl ke stejnému názoru jako správní orgány. Společnost AVX na žalobce outsourcovala kontrolní činnost komponentů a žalobce si pro její výkon, který zajišťoval primárně vlastními silami, najal vedle toho též cizí zaměstnance od společností, které nebyly oprávněny vystupovat jako agentury práce. Proto soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V. Náklady řízení

72. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu těch nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který úspěch ve věci neměl. Žalobce před soudem neuspěl (soud žalobu zamítl jako nedůvodnou), proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu by jinak – jakožto úspěšnému účastníkovi řízení – právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, s ohledem na judikaturu Nejvyššího správního soudu mu je však nelze přiznat, neboť nepřesahují rámec jeho běžné úřední činnosti (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47, č. 3228/2015 Sb. NSS).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 30. 4. 2025

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu